THE CHURCH WEEKLY

Vol IX | SUNDAY 10TH JULY 1955 | PRICE 2 ANNAS A COPY | NO. 27

THE CHRISTIAN LIFE ON TRIAL IN NEW INDIA

Dr. E. C. Bhatty.

II

The Secular State and the Christian Spirit

Ours is a secular State. The essence of a secular State is its democratic character, and as such our State is not expected to identify itself with any religion. It is devoted to the promotion of the secular welfare of its citizens. It leaves the promotion of spiritual and religious ideas to individuals and private bodies. In a country having multi-religious beliefs the secular idea is sound. The acceptance of this secular ideal however, places upon the State authorities a special responsibility. In their dealings with the religious minorities, the authorities must show sympathetic understanding of their hopes and fears, their longings and aspirations, their sensitiveness, and emotional behaviour. The personal preferences and prejudices of persons in authority should not influence their dealings with them. It is to the State authorities that the religious minorities look for justice, and fair treatment.

The State is expected to accord equality of treatment to every citizen irrespective of caste, colour and creed. In the matter of State-aid to Backward Classes and Tribes the main consideration should be the human need. It should be given to the needy irrespective of their religious affiliation.

We are aware of the movement of social revolution in Asia. The people of Asia have been struggling to secure political freedom. Those who have achieved it do not feel satisfied with their lot, for political freedom has proved to be but a partial blessing Richer and fuller life, as conceived and promised by Jesus, cannot be their inheritance when they live in constant dread of want and hunger. We welcome the declaration of the Avadi Congress to establish a socialistic pattern of society. We feel greatly enheartened by what has already been achieved in the matter of economic development under the first Five Year Plan, and what is envisaged under the Second Five year Plan. The Christian Church in India must co-operate whole-heartedly with the Government, to free men from the de-humanising effects of oppressive systems based upon selfishness and exploitation.

The basis of Christian life is 'Christian spirit,' and not 'rights' and 'functions'. What we call 'rights' are not given for the satisfaction of a selfish interest. According to the Christian view, one does not exercise his rights, but accomplishes one's tasks, not as an isolated being but as a component part of the nation, as a citizen,

Living as we do in a State which is avowedly a secular State, and under a Constitution which acknowledges and guarantees in the fullest manner the rights of religious minorities, there can be no doubt the Church's responsibility to adhere loyally to the purpose of the Government in maintaining law and order, and in the provision of the welfare of all people in the nation. Our Scriptures tell us that we should daily pray for the State and our rulers. Therefore a Christian cannot take part in disruptive activities. If there are any grievances their redress should be sought through constitutional means. Our Constitution provides adequately for the protection of Fundamental rights. All infringements of Fundamental Rights should be brought to the attention of proper authorities, and if necessary taken to the Supreme Court

This is what our Scriptures say about our responsibility to the State.

'Maintain good conduct among the Gentiles, so that in case they speak against you as wrongdoers they may see your good deeds and glorify God on the day of visitation.

'Be subject for the Lord's sake to every human institution, whether it be to the emperor as supreme, or to Governors as sent by him to punish those who do wrong and to praise those who do right. For it is God's will that by doing right you should put to silence the ignorance of foolish men. Live as free men yet without using your freedom as a pretext for evil; but live as servants of God. Honour all men. Love the brotherhood. Fear God. Honour the Government.'

(I Peter 2: 12-17)

Christians and Religious Liberty:

From recent developments it is clear that Christians must take a definite stand with regard to religious liberty and religious tolerance. Religious liberty is the freedom of conscience which permits each citizen to practise his faith according to his conviction without infringing on the rights of others, while religious tolerance means acceptance of the similarity of religions: True religion is not merely an adherence to set rituals and modes but an inward process of self-purification and abnegation. If taken in its highest sense true religion is an educating, cementing

P. T. S. Ammа

and stablishing force It is impossible to suppress or eliminate the highest instincts in man which work over and above ordinary human barriers of creed, caste, race and language. If a Hindu strives to be a better Hindu, a Muslim a better Muslim and a Christian a better Christian placing themselves above dissensions and jealousies Indian Society will be distinctly improved.

Christian tolerance is inspired by the truth that all men are the sons of God, and His love and care extends to every individual Therefore, Christian service cannot stop merely at the achieving of social justice but must go further in making this love of God real in individual terms rescuing and rehabilitating the fallen, comforting the despairing, healing the infirm.

Misunderstanding Regarding the Christian Faith and Its Propagation

There are some misunderstandings regarding the Christian faith and practice which I would like to clarify. The first is in regard to propagation of faith, A Christian considers it his duty and privilege to proclaim to others the Christian Message. The practice of the Christian Faith involves as an integral part of it, the proclamation of that Faith, and bearing witness to it. Therefore, there is no freedom of religious practice to a Christian if he has not the freedom to preach openly his religious convictions. A Christian does not want that freedom for himself but also for the followers of other faiths Christian citizens in this country are profoundly grateful that the framers of the Constitution have included among our Fundamental Rights, 'freedom of conscience.' and the 'right freely to profess, practice, and to propagate religion.' So, when a Christian propagates his faith, he fulfils his inescapable duty as a Christian, and he does it because that right is guaranteed to him under the Constitution.

Evangelism is very often confused with proselytism. Christians do not approve of proselytism, because proselytism means change from one religion to other with no inner change in life, spiritual illiminunination reconciliation and peace. We Christians deprecate the use of inducements of coercion to convert The Hindu Mahasabha iudulges in justified insinuations that a change of the individual's faith from one religion to another threatens national security by destroying the unity of the people through communal cleavages. To this I would say as I have said before that the members of the Christian Church are behind none in their concern for the nation's unity and security. They are loyal and law-abiding citizens seeking to make their contribution in the building of their country.

It is also contended that change of Faith is unnecessary and un-Indian since all religions are in search of the same goal. If that be true, there need be no objection if one crosses from one religion to another. Apart from this fallacy in the thinking of the people who hold this view, it must be pointed out that such persons must have the freedom to hold the belief that all religions are the same. But alike freedom must be allowed to those who believe that their religious faith has distinctive features. It can be said that religions are both alike, and unlike each other, and that their differences are as important as their similarities. But to compel all to accept what some believe about the nature of the religions is detrimental both to democratic growth and social harmony.

The number of Christian missionaries and their presence in certain areas has become a political question. But suspicions regarding their activities have extended beyond political issues. It has become a suspicion of their whole relationship to the people of India and has reached a point where it undermines public confidence in their educational, social and humanitarian work. Missionaries have rendered much service to our country, and we should be grateful to them. The Christian Church in India needs them for the spiritual enrichment of the Christian fellewship. No responsible Christian will protest when the Government excludes a missionary for political reasons, or failing to exert influence in loyal co-operation with Government. But to condemn the missionaries as a class because of the failure of a few missionaries is neither fair nor just.

Christian Position Clarified

In conclusion I would like to plead for a clearer understanding of the Christian position. Christians seek to direct the attention of others to Jesus Christ or to commend to others the love of God in Jesus Christ by words as well as by deeds. Christians have grasped this principle, and they seek to manifest God's love and concern in various ways, they tend the sick, and open hospitals. They look after the neglected children, and open orphanages. They bring the light of learning and koowledge where people are ignorant and illiterate through the opening of schools and colleges. This is evangelism as expressed in words and deeds. These things are done not to seek converts but to show God's love for man as revealed in and through Jesus Christ. It is the desire of every Christian that men may know Jesus, and accept Him as Lord and Saviour. Christians have no desire to make converts to increase the number of their adherents in relation to other religious communities. We seek conversians only on moral and spiritual grounds. Whether the witness of one person of what he has come to know in

അസ്സീസിയിലെ ഫ്രാൻസസ്സിസ് 35

സമരകാഹളത്തിന്റെ വിദൂര നാദം

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മൗലികഭാവങ്ങൾ ബാല്യത്തിൽ, അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമാകുമ്പോഴേക്കും, രൂപംപ്രാപിച്ചുകഴിയുമെന്നു മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഇതു വാസ്തവമെങ്കിൽ ഫ്രാൻസിസ്സിന്റെ ജീവിതം ഇക്കാര്യം നല്ലവണ്ണം ചിത്രീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. പ്രോവങ്കൽ സ്വദേശിനിയായ സ്വമാതാവിന്റെ സമീപമിരുന്നു കഥകൾ കേട്ടിരുന്ന ആ കൊച്ചു കുട്ടി ഒരു സഞ്ചാരഗായകനാകുന്നതിനോ, അല്ലാത്തപക്ഷം സ്വാർത്ഥലോലുപരായ സ്വേച്ഛാപ്രഭുക്കളോട് അടരാടി ശാന്തിക്കും ഉൽക്കർഷത്തിനും നാട്ടിൽ പൊരുക്കാനിടകൊടുക്കുന്ന ഒരു സേവകവൻ (knight) ആയിത്തീരുന്നതിനോ അഭിലഷിച്ചു. അതു രണ്ടും ആയിത്തീർന്നുവെന്നതാണു വാസ്തവം.—ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിലാണെന്നു മാത്രം—ഒരു കവിയായിത്തീരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഹൃദയത്തിന്റെ മാംസളഭിത്തികളിൽ അദ്ദേഹം കവിതകൾ എഴുതി. ഒന്നു തന്റെ സാഹോദര്യ സമൂഹം, സ്വന്ത ജീവിതം മറ്റൊന്ന്. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിനന്ദനവും ഇഷ്ടവും ചെറുപ്പകാലത്ത് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. യുഗയുഗാന്തരങ്ങളുടെ സ്നേഹം ആർജ്ജിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഒരു വലിയ രാജകുമാരനും ഒരു പടനായകനുമായിത്തീരുന്നതിനു യുവാവ് ആഗ്രഹിച്ചു. 1217—ലെ ചാപ്റ്റർസമ്മേളനത്തിൽ ഒരു യുവസേനാനായകനെയാണു നാം ദർശിക്കുന്നത്. "പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ട" ഇറ്റലിയെ പല പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിച്ചു തന്റെ അനുയായികളെ എല്ലിച്ചും, ജർമ്മനി, ഹങ്കറി, ഫ്രാൻസ്, സ്പെയിൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു മാർച്ചു ചെയ്യാൻ തന്റെ സൈന്യവ്യൂഹങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു പൊതുകല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചും ഒരു സൈന്യാധിപനായി അദ്ദേഹം അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു നേതൃത്വം നൽകി.

ഫ്രാൻസിസ്സിന്റെ സഹോദരസംഘം അനേകം അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മഹാസ്ഥാപനമായി വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. സഹോദരന്മാർ എല്ലാവരും പര്യടനങ്ങൾക്കിടയിൽ ആണ്ടിൽ രണ്ടു തവണ— പെന്തക്കോസ്തി, മൈക്കൾമസ്സ് എന്നീ പെരുനാളുകളിൽ—പോർട്ട്യാങ്കുലയിൽ സമ്മേളിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സഹോദരന്മാർ അവരുടെ വിവിധങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുകയും, ഫ്രാൻസ്സിസ് സംഘനിയമങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുകയും ഹൃദയംഗമമായ ധർമ്മോപദേശങ്ങളാൽ അവർക്കു പ്രോത്സാഹനവും പ്രചോദനവും നൽകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

സംഘത്തിന്റെ ഭാവി പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ചില പരിപാടികൾ 1217—ൽ പെന്തക്കോസ്തിപെരുനാൾ പ്രമാണിച്ചു കൂടിയ സഹോദരന്മാരുടെ മഹാസമ്മേളനത്തിൽ (ചാപ്റ്റർ) ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. സഹോദരന്മാരുടെ പ്രവർത്തനസൗകര്യം പരിഗണിച്ച് ഇറ്റലിയെ പല പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിച്ചു ഓരോ പ്രവിശ്യക്കും അധിപന്മാരെ നിയമിച്ചു. വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും അല്ലാതെയും ധർമ്മപ്രചാരണം ചെയ്യുന്നതിനായി ധർമ്മദൂതന്മാരെ നിയോഗിച്ചു. പ്രവിശ്യാധിപന്മാർക്കു രക്ഷാകർത്താവ് എന്നർത്ഥമുള്ള ഗാർഡ്യൻ എന്നും, സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ എന്നർത്ഥം വരുന്ന "കസ്റ്റോദെ" എന്നും, ശുശ്രൂഷകൻ (പരിചാരകൻ) എന്നർത്ഥമുള്ള "മിനിസ്റ്റർ" എന്നുമാണു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇതര സന്യാസിസമൂഹങ്ങളിൽ കാണുന്ന അധികാരദ്യോതകമായ സംജ്ഞകൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. മിനിസ്റ്റർമാരും ഗാർഡ്യന്മാരും മററു സഹോദരങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകരായിരിക്കണം. അവർ യജമാനന്മാരാണെന്ന് ഒരിക്കലും സ്വയം ചിന്തിച്ചുകൂടാ. സഹോദരന്മാർ മിനിസ്റ്റർമാരെയും, ഗാർഡ്യന്മാരെയും സംഘനിയമത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലാത്ത എല്ലാ സംഗതികളിലും അനുസരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

അങ്ങനെ ആൽപ്സ് കടന്നു ഫ്രാൻസിസ്കൻ സമൂഹത്തിന്റെ ധർമ്മസന്ദേശം വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു മിഷനറി സംഘങ്ങളെ നിയോഗിച്ചു. ഫ്രാൻസിസ്കൻസമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലഘട്ടത്തിലെ വിജയങ്ങളിലൊന്നായി ഈ മഹാസമ്മേളനത്തെ പരിഗണി

---

his own experience of Jesus Christ is accepted by another must be a matter of free decision, True conversion consists of God's enlightenment of the inner being, his reconciliation of man to Himself, and with other men.

ക്കാം. / ഇററലിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും നൂറുകണക്കിനു സഹോദരന്മാർ പോർട്ട്യാങ്കുലയിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ സമൂഹസ്ഥാപകനെ കണ്ടു സന്തോഷിക്കുവാൻ എത്തിയ പഴയ സുഹൃത്തുക്കൾ പലരുണ്ട്. പ്രഖ്യാതനായ ഈ മഹാപുരുഷനെ ഒരു നോക്കു കാണാൻ കൊതിച്ച് ഓടിക്കൂടിയ പുതിയ അംഗങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്.

ചാപ്ററർ സമ്മേളനത്തിൽ വച്ചു മിനിസ്റ്റർമാരായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരോടു ഫ്രാൻസിസ് ഇപ്രകാരം ഉൽബോധിപ്പിച്ചു— "നിങ്ങൾ ഭൃത്യന്മാരായ മിനിസ്റ്റർമാരായിരിക്കണം, യജമാനന്മാരല്ല. നിങ്ങൾ ഗാർഡ്യന്മാർ (കസ്റ്റോദെ) ആയിരിക്കണം, നായകന്മാരല്ല. ഒരു ആട്ടിടയൻ തൻെറ ആടുകളെ സൂക്ഷ്മപൂർവം പാലിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരെ കാത്തു പരിപാലിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാ മിനിസ്റ്റർമാരും കർത്തൃവചനം സദാ ഓർമ്മിച്ചിരിക്കണം— "ഞാൻ ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടാനല്ല, ശുശ്രൂഷിക്കാനത്രേ വന്നിരിക്കുന്നതു്" എന്നാണു നമ്മുടെ കർത്താവു് അരുളിച്ചെയ്തതു്. സഹോദരന്മാരുടെ ആത്മാക്കളുടെ പരിചരണം തങ്ങളെയാണേല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും മിനിസ്റ്റരുടെ അയോഗ്യമായ ജീവിതദൃഷ്ടാന്തത്താലോ ദയാശൂന്യമായ പെരുമാററത്താലോ ഒരു ആത്മാവെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെടാനിടയായാൽ കർത്താവിൻെറ സന്നിധിയിൽ കണക്കു ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അവർ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളട്ടെ."

അധികാരം, സംഘടന എന്നിവയിലന്തർഭൂതമായ അപകടസാധ്യതകളെപ്പററി സമൂഹനായകൻ എത്രയേറെ ബോധവാനായിരുന്നുവെന്നു് ഈ പ്രസംഗത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ആശങ്കാശബ്ദത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പിൽക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം മിനിസ്റ്റർ—ജനറൽ ആയ ഏലിയാസിനു് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ ഇതിൻെറ തന്നെ തുടർന്നുള്ള ഒരു ധ്വനി കാണാം. ഫ്രാൻസ്സിസ് എഴുതുന്നു— "നമ്മുടെ കർത്താവിനെയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറയും നിൻെറയും ഭൃത്യനായ എന്നെയും നീ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു നിശ്ചയമാണ്. ലോകത്തിലെവിടെയെങ്കിലും ഏതെങ്കിലുമൊരു സഹോദരൻ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പാപം ചെയ്തിട്ടു നിൻെറ അടുക്കൽ വന്നു ക്ഷമ യാചിച്ചാൽ ക്ഷമിക്കാതെ അവനെ വിട്ടയയ്ക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കുക. അവൻ ക്ഷമ ചോദിക്കാത്തപക്ഷം അവനു പാപക്ഷമ ആവശ്യമില്ലേ എന്നു് അവനോടു് എടുത്തു ചോദിക്കുക. പാപമാലിന്യത്തോടുകൂടി അവൻ ആയിരം തവണ നിൻെറ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലും നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി നീ അവനെ സ്നേഹിക്കണം. അവനെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അതാണ്."

പ്രവിശ്യാ വിഭജനം കഴിഞ്ഞതോടെ മിഷനറിമാരെ നിയോഗിക്കുന്ന പ്രധാന കൃത്യത്തിലേക്കു സമ്മേളന നടപടികൾ നീങ്ങി. ആൽപ്സ് കടന്നു കിരാതഭൂമികളിൽ പോയി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള ആഹ്വാനം മുഴങ്ങി. ജർമ്മനി, ഹങ്കറി, സ്പെയിൻ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ക്രിസ്തീയരാജ്യങ്ങളായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും ആൽപ്സ് കടന്നു സ്വരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു കൊലയും കൊള്ളയും നടത്തിയ ആ നാട്ടുകാരെപ്പററി ഇററലിയിലെ സാധുകർഷകർക്കു വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകാൻ സന്നദ്ധരായി എഴുന്നേററുനിന്നവരെ അത്ഭുതാദരവുകളോടെ മററുള്ളവർ നോക്കിനിന്നു. ക്വിൻെറവേലിലെ ബർണാർഡ് അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. തൻെറ ഒന്നാമത്തെ സഹോദരൻെറ നേർക്കു കൃതജ്ഞതയും അഭിമാനവും നിറഞ്ഞ ദൃഷ്ടിയോടെ ഫ്രാൻസ്സിസ് നോക്കി. സ്പെയിനിലേക്കു പോകുന്ന സംഘത്തിൻെറ നേതൃത്വം ബർണാർഡിനു നൽകി.

[അനേക വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വൃദ്ധനായ ബർണാർഡ് മരണശയ്യയിൽ വച്ചു ചുററും കൂടിയിരുന്നവരോടു സുസ്മേരവദനനായി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു—"എനിക്കു് ആയിരം ജന്മം ലഭിച്ചിരുന്നാലും ക്രിസ്തുവിനെയല്ലാതെ മററാരെയും സേവിക്കുവാൻ ഞാൻ തയാറാവുകയില്ലായിരുന്നു. എൻെറ അഭ്യർത്ഥനയിതാണ്— നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുക". ആ പുഞ്ചിരി അധരപുടങ്ങളിൽ തങ്ങിക്കളിക്കവേ തന്നെ—ഒരു പക്ഷേ ഫ്രാൻസ്സിസ് ജീവനോടിരുന്ന കാലത്തെ ആദ്യ കാലഘട്ടങ്ങളിലെ വീരചരിതങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കാം—ബർണാർഡ് ചരമമടഞ്ഞു.]

ചാപ്ററർ അവസാനിച്ചതോടെ സഹോദരന്മാർ പല സംഘങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് എല്ലാവരെയും പരിഭ്രാന്തചിത്തരാക്കിയ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു സംഘത്തിൻെറ സമീപത്തേക്കു നീങ്ങി ഫ്രാൻസിസ് പതുക്കെ പറഞ്ഞു—"ഞാനും യാത്രയൊരുങ്ങുകയാണ്. ഞാൻ മററുള്ളവർക്കു് ഒരു മാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. മററുള്ളവരെ പട്ടിണിയും ദുരിതവും അപമാനവും വരിക്കുന്നതിനു ദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കുമ്പോൾ ഞാനും അങ്ങനെതന്നെ പോവുക എല്ലാംകൊണ്ടും ആവശ്യമാണ്. കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെ കൂടുതൽ സഹനശക്തിയോടെ നേരിടുന്നതിനു് ആ ചിന്ത സഹോദരങ്ങൾക്കു സഹായകമായിരിക്കും. കർത്താവിനെയും നിങ്ങളെയും ഏററവും മെച്ചമായി സേവിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഏതു ദേശമാണു തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതെന്നു കാണിച്ചുതരാൻ നിങ്ങൾ പോയി കർത്താവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കേണമേ."

സഹോദരന്മാർ അത്ഭുതപരിഭ്രമങ്ങളോടെ പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ പോയി. അവർ തിരികെ വന്നയുടനെ ഫ്രാൻസ്സിസ് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു— "നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറയും അനുഗൃഹീതയായ കന്യകയുടെയും എല്ലാ വിശുദ്ധന്മാരുടെയും നാമത്തിൽ ഞാൻ ഫ്രാൻസ്‌രാജ്യം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അവിടെ കത്തോലിക്കരായ ഒരു ജനസഞ്ചയമുണ്ട്. മാത്രമല്ല, മറെറല്ലായടത്തുമുള്ള കത്തോലിക്കരെക്കാൾ അധികമായി അവർ ക്രിസ്തുവിൻെറ തിരുശരീരത്തോടു കൂടുതൽ ബഹുമതി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവരാണ്." പാസിഫിക്കോ എന്ന സഹോദരനെ ഫ്രാൻസിസ് തൻെറ സഹയാത്രികനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

ചാപ്ററർ സമ്മേളനം അവസാനിച്ചു. മിഷനറിമാർ പർവതങ്ങൾക്കപ്പുറം അവരെ മാടിവിളിക്കുന്ന ദുർഘട രംഗങ്ങളിലേക്കും, മിനിസ്റ്റർമാർ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിപൽക്കുണ്ടുകളിലേക്കുമായി പിരിഞ്ഞു.

മർമ്മസ്പർശിയായ ഗാംഭീര്യമിയലുന്ന ഒരു നിമിഷമാണതു്. ഒരങ്കം സമാപിച്ചു. അടുത്തതിൻെറ തിരശ്ശീല നീക്കുന്നതിനുള്ള മണിനാദം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസിസ്കനിസം അതിൻെറ ആനന്ദപ്രദവും വിജയശ്രീലാളിതവുമായ യുവത്വ ദശയിൽനിന്നു പുരുഷപ്രാപ്തിയിലെ സംഘട്ടനങ്ങളിലേക്കും വ്യാമോഹങ്ങളിലേക്കും കടന്നുചെന്ന ഘട്ടമാണതു്. അന്നവർക്കു് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായില്ലെന്നു മാത്രം. സമൂഹത്തിൻെറ ആത്മാവും നമ്മുടെ പരിമിതികളാൽ ബന്ധിതമായ ശരീരവും ത

ചരിത്രപംക്തി 7.

മാർത്തോമ്മാശ്ളീഹാ ചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങൾ

(പി. എം. പത്രോസ്. മുളന്തുരുത്തി)

ക്രിസ്താബ്ദം ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൽ രണ്ടു മഹമ്മദീയസഞ്ചാരികൾ ഇന്ത്യയിൽ 'ബെത്ത്ഉമാ, എന്നൊരു സ്ഥലം ഉണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അറബി, സുറിയാനി എന്നീ ഭാഷകളിൽ ഈ വാക്കിനു 'തോമ്മാഭവനം, എന്നു അർത്ഥം വിവക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. ശ്ളീഹായുടെ സംസ്കാരസ്ഥലമായ മൈലാപ്പൂരിനെ സംബന്ധിച്ചാണു ഈ സഞ്ചാരികൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. (Lingerings of light in a dark land by whitehouse P. 15) വി. ശ്ളീഹാ രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിച്ച 'കലാമീനായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സുവിശേഷവേലയുടെ മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ്. വളരെ പുരാതന കാലംമുതൽക്കുതന്നെ ഈ സിദ്ധൻ രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ച സ്ഥലമെന്ന ഏകകാരണത്താൽ വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന 'മൈലാപ്പൂർ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥവും 'മയിലുകളുടെ പട്ടണം, എന്നത്രേ. വി. അപ്പോസ്തോലനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മിക്ക ഇന്ത്യൻ ചിത്രങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഈ മനോഹര പക്ഷിയുടെ സമീപസ്ഥനായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. (മാർതോമ്മാ ശ്ളീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ P. P. 33-34) വി. മർക്കോസ് ഏവൻഗേലിസ്ഥനാൽ സ്ഥാപിതമായ അലക്സന്ത്രിയൻ സഭയിലെ ഒരു ഉപദേഷ്ടാവായ പാത്തിനസ് ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച കാലത്തു വി. തോമസ് അപ്പോസ്തോലനാൽ എഴുതപ്പെട്ട മത്തായി ശ്ളീഹായുടെ ഏവൻഗേലിയോൻ ഇന്ത്യാക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചുവെന്നും അതുമെന്യെ ഇന്ത്യൻ സഭ മാർ തോമ്മാശ്ളീഹായാൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു ജനങ്ങൾ തന്നോടു പറക ഉണ്ടായെന്നു അദ്ദേഹവും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വി. ശ്ളീഹാ ഇന്ത്യയിലേക്കു ചരക്കു കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോയ പേർഷ്യാക്കാരുടെയോ സിറിയാക്കാരുടെയോ വക ഒരു കച്ചവടക്കപ്പലിൽ കയറി മലബാർ തീരത്തു ഇറങ്ങുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും അങ്ങിനെ ഇറങ്ങാൻ കാരണം ഇന്ത്യാക്കാർ അക്കാലത്തു വിഗ്രഹാരാധനയിലും മറ്റും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരെ സത്യമാർഗ്ഗാവലംബികളാക്കിത്തീർക്കണമെന്നുള്ള സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയും ആയിരിക്കണമെന്നു എ. ഡി. 325-ൽ യൂസ്ബിയസും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണശേഷം (എ. ഡി. 35—ൽ) രണ്ടു സംവൽസരക്കാലം ശ്ളീഹാ പരദേശത്തു കുഗ്രാമങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സുവിശേഷിച്ച ശേഷമാണു ഇന്ത്യയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടതു്. ഇതിനു മുമ്പായിട്ടുതന്നെ പേർഷ്യാ, അറേബ്യാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ സിദ്ധൻ സഞ്ചരിക്കുകയും ക്രിസ്തുസഭകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ശ്ളീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ യാത്രക്കു ശേഷം ബെസനഹരീനിലെ സഭാപിതാക്കന്മാർ ശൈബീർ പട്ടണത്തിൽ ഒരു വേദപാഠശാല (തീയോളജിക്കൽ കോളേജ്) സ്ഥാപിച്ചു അവിടെ വേദാദ്ധ്യയനം നടത്തിവന്നു. ഈ വൈദികപാഠശാലയിലെ അദ്ധ്യക്ഷൻ മാർ ഔഗേൻ എന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായിരുന്നു. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു ദയറായും പള്ളിക്കൂടവും ഉണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ അക്കാലത്തു എഴുപത്തിരണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ധ്യയനം നടത്തിയിരുന്നു. ഈ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അദ്ധ്യയന പൂർത്തിക്കുശേഷം മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ മിഷൻ വേലക്കു പോകണമെന്നുള്ള പൂർവനിശ്ചയമനുസരിച്ചു ഇവരിൽ ശാബോർ എന്നും ഗബ്രിയേശു എന്നും പേരായ രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളെ മാർ ഔഗേൻ ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചു. ഇവരിൽ ശാബോർ ഇന്ത്യയിൽ വെച്ചുതന്നെ കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. ഗബ്രിയേശു ഇന്ത്യയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചു സഭാംഗങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി ബെസനഹരീനിൽ മടങ്ങി എത്തി. ഇന്ത്യൻ സഭയേയും അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ

(ശേഷം 11-ാം പേജിൽ)

മ്മിൽ വാസ്തവത്തിലുള്ള സമരംആരംഭിക്കുന്നതു് ഇവിടം മുതലാണ്. ബാഹ്യലോകത്തിൽവച്ചും സാഹോദര്യത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തുവച്ചുതന്നെയും (അവിടെ ഇനിയും ലോകമയത്വം കുറേയൊക്കെ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടു്) ശത്രുവിനോടു പടവെട്ടുന്നതിനായി ഫ്രാൻസിസ്സുൻആശയം തയാറാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

	ജൂലൈ	മിഥുനം
ഞായർ	10	26
തിങ്കൾ	11	26
ചൊവ്വാ	12	27
ബുധൻ	13	28
വ്യാഴം	14	29
വെള്ളി	15	30
ശനി	16	1

Thought for the Week

Nothing is so important from the point of view of Christianising society as to recognise that competition is not a thing limited to business. It is a thing that pervades the whole of our life. It is simply organised selfishness.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

ശ്രീ കുരുവിള സക്കറിയ

ഇക്കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ (ജൂലൈ 1) ലണ്ടനിൽവച്ചു പ്രൊഫസർ കുരുവിള സക്കറിയാ നിര്യാതനായി. ലണ്ടനിലെ ഇൻഡ്യൻഹൈക്കമ്മീഷണരുടെ ചരിത്രസംബന്ധമായ അഡ്‌വൈസർ (ഉപദേശകൻ) എന്നുള്ള സ്ഥാനം അദ്ദേഹം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മന്ത്രിയുടെ പദവികളാണ് അദ്ദേഹത്തിനു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ എഴുതുവാനും സംസാരിക്കുവാനും ഇത്രമാത്രം പാണ്ഡിത്യവും ചാതുര്യവും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ത്യക്കാർ ചുരുങ്ങും.

ദിവംഗതനായ ശ്രീ എ.എം. വർക്കി ആലുവാകോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനംരാജികൊടുത്തതിനെത്തുടർന്നു കോളജിന്റെ ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളെ സംബന്ധിച്ചു പുനഃപരിശോധന നടത്തുവാൻ ഒരു റിവ്യൂക്കമ്മിററി നിയുക്തമായി. ബാംഗലൂർ ബിഷപ്പും കോട്ടൻ ഹൈസ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന ധാരയും (പേരു ഓർക്കുന്നില്ല.) മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ റവ. ബോയിഡും ശ്രീ. കുരുവിള സഖറിയായും ആയിരുന്നു റിവ്യൂക്കമ്മിററി അംഗങ്ങൾ. കോളജധികൃതന്മാരും, കൌൺസിലംഗങ്ങളുമായ പലരിൽനിന്നും തെളിവുകൾ ശേഖരിച്ചശേഷം ഒരു മണിക്കൂറിനകം കമ്മിററിയുടെ നക്കൽ തയാറാക്കി ഓരോ പ്രതി റിവ്യൂക്കമ്മിററിയംഗങ്ങൾക്കു ശ്രീ. കുരുവിളസഖറിയ നൽകിയപ്പോൾ റവ. ബോയിഡ് അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു. **"I should think that Mr Zacharia is one of the greatest draughtsmen of the British Empire"** (ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഏററവും വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ എഴുത്തുകാരിൽ ഒരാളാണ് മി. കുരുവിള സക്കറിയാ എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.) ഇത്രയധികം പാണ്ഡിത്യവും, കഴിവുകളും തികഞ്ഞ മി. സഖറിയ നിറകുടംപോലെ ശബ്ദരഹിതനും കോലാഹലവിമുഖനും ആയിരുന്നു. എടുക്കുന്ന ജോലി മററാർക്കും അതിനേക്കാൾ മെച്ചമായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിലുള്ള വിശ്വസ്തതയോടും സാമർത്ഥ്യത്തോടും ചെയ്തു തീർക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ആർഭാടരഹിതമായി കഴിഞ്ഞ ഒരു മഹനീയ ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം ചരിത്രത്തിനു് എഴുതിയ ഉത്തരക്കടലാസുകൾ സർവകലാശാലാധികൃതർ ഫ്റെയിം ചെയ്തു സൂക്ഷിച്ചതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ബി. ഏ ക്കു് ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ജയിച്ച ശേഷം ഓക്സ്ഫോർഡിൽ ചരിത്രവിഷയത്തിൽ എം. ഏ ക്കു ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം വിജയിയായി. കൽക്കട്ടാസർവകലാശാലയിൽ ചരിത്രപ്രൊഫസ്സർ ആയി അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പിന്നീടു് ഹൂഗ്ലികോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായും, ബംഗാൾ വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടരായും ജോലിനിർവഹിച്ചു. പെൻഷൻ പററിയ ശേഷം കേന്ദ്ര പബ്ളിക്ക സർവീസു കമ്മീഷൻ അംഗമായി ഇൻഡ്യൻസ്വാതന്ത്ര്യ സമ്പാദനത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തെ ജവഹരിലാൽ ഗവർമ്മെണ്ടു നിയോഗിച്ചു. സ്വഭാവശുദ്ധിയിലും നിഷ്പക്ഷതാ ബോധത്തിലും ഗവർമ്മെൻറിനു അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസമാണ് ഈ നിയമനം വ്യക്തമാക്കിയതു്. പിന്നീടാണു ലണ്ടനിലെ ഇൻഡ്യൻ ഹൈക്കമ്മീഷണർ കേന്ദ്രത്തിലെ ഉപദേശകനായി അദ്ദേഹം നിയുക്തനായതു്. സാമർത്ഥ്യവും സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യവും തികഞ്ഞ മഹാന്മാരുടെ സംഖ്യ തുലോം കുറവാണു്. അങ്ങിനെയുള്ള മഹാന്മാരുടെ നിരയിൽ ശ്രീ. കുരുവിള സക്കറിയായിക്കു സ്ഥാനമുണ്ടു്. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻകോളജിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനു് ശേഷം ആ കോളജിൽനിന്നു് പഠിച്ചു ഇറങ്ങുവാനിടയായ ഒരു നേതൃസംഘത്തെ ആ മഹൽസ്ഥാപനം സംഭാവനചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ മുതൽ എം. ഏ. ചാക്കോ, കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള, ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ തിരുമേനി, ആർച്ചു് ബിഷോപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ്, കെ. സി. ചാക്കോ, എ. എം. വർക്കി ഡോക്ടർ ജോൺ മത്തായി, കുരുവിള സക്കറിയ എന്നിങ്ങനെ സേവന സമ്പന്നരും, വിവിധ നിലകളിൽ പ്രശസ്തരുമായ ഒരു സിറിയൻ നേതൃനിര, ഒരു സിറിയൻ റിനൈസൻസ് (നവോത്ഥാനം) കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരായി കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറയുകയാണ്. അവരുടെ മാതൃകാപരമായ പിന്നടികളിൽ നടന്നുപോകാനുള്ള പ്രചോദനം പ്രായം കുറഞ്ഞവർക്കു് ലഭിക്കുകയാണ് അവരുടെ ജീവിതമഹാത്മ്യത്തിന്റെ വിജയവും, അവരുടെ അനശ്വര സ്മാരകവും. പ്രൊഫ്സർ കുരുവിളസക്കറിയായുടെ ജീവിത മാഹാത്മ്യം അങ്ങനെയൊരു പ്രേരണാശക്തി അദ്ദേഹത്തെ അറിയാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളവർക്കു് നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു് നിത്യശാന്തി നേരുകയും, യുവജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ള മാതൃകാപുരുഷന്മാരെ അനുകരിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തെ സെൻറു് തോമസ് ദിനാഘോഷം

തിരുവനന്തപുരത്തെ വിവിധ ക്രൈസ്തവ സഭാവിഭാഗങ്ങൾ ചേർന്നു ഇക്കൊല്ലവും മാർത്തോമ്മാദിനം കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു ജൂലൈ 4—ാംനു സായാഹ്നത്തിൽ വിക്ടോറിയാ ജൂബിലി ടൗൺ ഹാളിൽ ചേർന്ന യോഗത്തിൽ കൊല്ലം ഇടവകയുടെ മാർ. ക്രൂറിലോസു തിരുമേനി അദ്ധ്യക്ഷതവഹിച്ചു. മാർത്തോമ്മാദിനം ആഘോഷിക്കുന്നതിൽ ക്രൈസ്തവർ കാണിക്കുന്ന വിമുഖതയെ തിരുമേനി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. റവ. എം. വി. ജോർജ്ജ് അച്ചൻ ചെയ്ത ശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗത്തിൽ വിവിധ ക്രൈസ്തവ സഭകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച, ഉയർപ്പുഞായറാഴ്ച ക്രിസ്തുമസ്ദിനം, മാർത്തോമ്മാദിനം മുതലായ ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടേണ്ടതേററവും ആവശ്യമാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermonfor the Week)

പാഴായ ജീവിതത്തിനുള്ള പ്രതിവിധി

(എം. ററി.)

വി. ലൂക്കോസ് 5: 1–11 വായിക്കുക.

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചിട്ടു കുറെ ദിവസങ്ങൾ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ഗലീലയിലും നസറേത്തിലും അവിടവിടെയായി താൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുകയും രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ യേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രുതി ആ മലനാട്ടിലെല്ലാം മാറൊലികൊണ്ടു. ആളുകൾ തന്നെ കാണുവാൻ തിരക്കുകൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം രാവിലെ യേശു ഗന്നേസരെത്തു തടാകത്തിന്റെ കരയിൽ നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നു് ഒരു ജനക്കൂട്ടം തന്നെ വളഞ്ഞു. ആൾത്തിരക്കു മൂലം എല്ലാവർക്കും തന്നെ കാണുവാനോ കേൾക്കുവാനോ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. അപ്പോൾ രാത്രിയിലെ മീൻപിടിത്തം കഴിഞ്ഞു കരയ്ക്കടുത്ത രണ്ടു വഞ്ചികൾ സമീപത്തായി കാണപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒന്നു ശീമോന്റേതായിരുന്നു. അനുവാദം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് യേശു ആ വഞ്ചിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശീമോൻ തീർച്ചയായും അതൊരു പദവിയായി കരുതിയിരിക്കണം. വഞ്ചി കായലിലേക്കു് അല്പം മാററിയിട്ടിട്ടു് യേശു അതിലിരുന്നുകൊണ്ടു പ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. ശീമോനും കൂട്ടുകാരും വല കഴുകുകയായിരുന്നു. രാത്രി മുഴുവനും ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടു് ഒരൊററ മീൻപോലും കിട്ടാതെ നിരാശപ്പെട്ടു കരയിലെത്തിച്ചേർന്ന ആ സാധുമുക്കുവന്മാർക്കു് ഒരു മതപ്രസംഗം ആസ്വദിക്കുവാനുള്ള ചിത്തവൃത്തി ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്തോ? പരീശന്മാരുടെയും ശാസ്ത്രിമാരുടെയും പൊള്ളയായ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടു പരിചയിച്ച അവർക്കു്—എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുത്തു കാലയാപനം കഴിച്ചിരുന്ന ആ മുക്കുവന്മാർക്കു്—ഒരു പുതിയ പ്രവാചകന്റെ വേദാന്തം ശ്രവിച്ചു് സമയം കളയുവാൻ അത്ര താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണു്. ഏതായാലും തന്റെ പടകു യേശുവിന്റെ പ്രസംഗപീഠമായിത്തീർന്ന സ്ഥിതിക്കു് ശീമോനും ശ്രോതാക്കളിൽ ഉൾപ്പെടാതെ തരമില്ലെന്നായി. യേശു ശീമോനെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിരിക്കണം.

പുരുഷാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള പ്രസംഗം അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവസാനിച്ചു. യേശു ശീമോന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. പടകുപയോഗിക്കാൻ അനുവദിച്ചതിനു നന്ദി പറഞ്ഞിട്ടു് യേശു കരയ്ക്കിറങ്ങി പൊയ്ക്കൊള്ളുമെന്നായിരിക്കാം ശീമോൻ വിചാരിച്ചതു്. അതിൽ കൂടുതലായി എന്താണു് പ്രതീക്ഷിക്കുക? എന്നാൽ ആശ്ചര്യകരമായ ഒരു കല്പനയാണു് യേശുവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതു്: "ആഴത്തിലേക്കു നീക്കി മീൻപിടിത്തത്തിനു വല ഇറക്കുവിൻ." പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരു മുക്കുവപ്രമാണിക്കു് തൊഴിലറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു മതോപദേഷ്ടാവു നിർദ്ദേശം നൽകുകയാണു്. അസമയത്തു് അസ്ഥാനത്തു വലയിറക്കിയാൽ എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടാവാനാണു്? ശീമോൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചുകാണും. എങ്കിലും അപ്പോഴത്തെ പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ യേശുവിന്റെ നിർദ്ദേശം തള്ളിക്കളയുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. രാത്രി മുഴുവനും അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും ഒന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നും വീണ്ടും വലയിറക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാകാനിടയില്ലെന്നും ഉള്ള പരമാർത്ഥം യേശുവിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശീമോൻ മടിച്ചില്ല. യേശു പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു വലയിറക്കുവാൻ വിരോധമില്ല എന്നുള്ളതായിരുന്നു ശീമോന്റെ നില. ഏതായാലും വലയിറക്കി. വലിച്ചു കയററാവുന്നതിലധികം മത്സ്യം അതിലകപ്പെട്ടു. ശീമോനും കൂട്ടുകാരും അത്ഭുതപരവശരായി.

അതൊരത്ഭുതസംഭവം തന്നെ ആയിരുന്നു. അവരുടെ മീൻപിടിത്തത്തിന്റെ ദീർഘചരിത്രത്തിൽ അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടായിട്ടില്ല. ഉണ്ടാകുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ദിവ്യമായ ഒരു ശക്തിപ്രകടനമായിരുന്നു അതു്. ശീമോൻ അതിനു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി. അവൻ യേശുവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു. ഭയവും പരിഭ്രമവും അവനെ ബാധിച്ചു. "കർത്താവേ, ഞാൻ പാപിയായ മനുഷ്യൻ ആകകൊണ്ടു് എന്നെ വിട്ടുപോകേണമേ" എന്നവൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

ഈ സംഭവത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതവുമായി ഘടിപ്പിച്ചു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു് ആവശ്യം. "നാഥാ ഞങ്ങൾ രാത്രി മുഴുവൻ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും ഒന്നും കിട്ടിയില്ല" എന്നുള്ള ശീമോന്റെ വചനങ്ങൾ നമ്മുടെ പല ഉദ്യമങ്ങളേക്കുറിച്ചും പൊതുവേ നമ്മുടെ ജീവിതത്തേക്കുറിച്ചും പറയാവുന്നതല്ലേ? നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങൾ എത്ര തുച്ഛമാണു്! നമ്മുടെ ജീവിതം കൊണ്ടു കാര്യമായി എന്തു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്? പലതിലും നാം പരാജയമടയുകയല്ലേ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? ജീവിതത്തിൽ വിജയം വരിക്കുവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം കർത്താവിന്റെ നിർദ്ദേശത്തെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയാണു്. ആ നിർദ്ദേശത്തിനായി നാം ആഗ്രഹിക്കുകയും കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ലോകപ്രകാരം നിരാശപ്പെട്ടു പുറകോട്ടു പോകുവാൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ കർത്താവിന്റെ നിത്യഭുജങ്ങൾ നമ്മെ താങ്ങുന്നുണ്ടെന്നും നമുക്കാവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുവാൻ താൻ കാത്തുനില്പുണ്ടെന്നും നാം ഓർക്കാറുണ്ടോ? കർത്താവിൽ പൂർണ്ണമായി ശരണപ്പെട്ടാൽ എല്ലാ പ്രയാസങ്ങളും നീങ്ങി ജീവിതം സുഖസമൃദ്ധമാകുമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതബദ്ധമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്, ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം നാം കാണും. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം വെളിവാകത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള സംഭവവികാസങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകും.

കർത്താവിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തിമൂലം ശീമോനും കൂട്ടർക്കും കുറെ ദിവസത്തെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക ലഭിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ സംഭവത്തിന്റെ അർത്ഥം നാം മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നു വിചാരിക്കാം. അതു ശീമോനെ ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. മൽസ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. അയാളുടെ ജീവിതവൃത്തിയും സ്വഭാവവും വീക്ഷണഗതിയും എല്ലാം പാടേ മാറി. അയാളുടെ സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യത്തിലും ബുദ്ധിവൈഭവത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസവും ആശ്രയവും കുറെയെങ്കിലും മാററിവച്ചിട്ടു് തന്നെ നയിക്കുവാൻ പ്രാപ്തനായ ഒരു നാഥനു തന്നെത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. യേശുവിന്റെ പൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണത്തിനു കീഴ്പ്പെടുവാൻ ശീമോനു പിന്നെയും വളരെ നാളത്തെ അനുഭവപാഠങ്ങൾ ആവശ്യമാ

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം 25.

ജീവനുള്ളവരേയും മരിച്ചവരേയും വിധിപ്പാൻ

(റവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് എം.എ, എസ്സ്. ടി. എം)

ദൈവം ന്യായാധിപതിയാണെന്നുള്ള ആശയം ദൈവവിശ്വാസമുള്ള മിക്ക മതങ്ങളിലുമുള്ളതത്രെ. ഇസ്ലാം മതത്തിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു ചിന്താഗതിയാണു ദൈവത്തിന്റെ അന്ത്യന്യായവിധി എന്നുള്ളത്. യഹൂദമതത്തിലും ദൈവം ന്യായാധിപതിയാണെന്നുള്ള ആശയം ആദിമുതൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

സാറായി ഹാഗാറിനേക്കുറിച്ചു അബ്രഹാമിനോടു പറഞ്ഞതു്” യഹോവ എനിക്കും നിനക്കും മദ്ധ്യേ ന്യായം വിധിക്കട്ടെ” എന്നായിരുന്നു. (ഉല്പത്തി 16: 5) അബ്രഹാം ദൈവദൂതന്മാരോടു "സർവഭൂമിക്കും ന്യായാധിപതിയായവൻ നീതി പ്രവർത്തിക്കാതരിക്കുമോ? എന്നു ചോദിച്ചതിൽനിന്നും ദൈവം നീതിമാനായ ന്യായാധിപതിയാണെന്നുള്ള അബ്രഹാമിന്റെ വിശ്വാസം പ്രസ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.” (ഉല്പ. 18: 25) യഹോവ തന്റെ ജനത്തെ ന്യായം വിധിക്കും. (ആവർത്തനം 32: 36)

യെഹോവാ ഭൂസീമാവാസികളെ വിധിക്കുന്നു. (ശമുവേൽ 2: 10) കൂടാതെ സങ്കീ. 7: 8, 50: 4, 135: 14, 1 ദിനവൃ. 16: 33, 2 ദിനവൃ. 2: 12 സഭാപ്രസംഗി 3: 17 യെശയ്യാ 2: 4 യെസക്കിയേൽ 7: 3 യോവേൽ 3:12 മുതലായവ നോക്കുക)

സ്നേഹവാനായ ദൈവം കോപത്തോടു ന്യായം വിധിക്കുമോ എന്നൊരു സംശയം പലരും പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ദൈവം സ്നേഹംതന്നെയാകുന്നുവെങ്കിൽ ചിലരെശിക്ഷിച്ചു ദണ്ഡിപ്പിക്കുവാൻ തന്റെ സ്നേഹം അനുവദിക്കുമോ എന്നുള്ള സംശയം ന്യായമായി തോന്നാവുന്ന ഒന്നാണ്. എന്നാൽ ദൈവം നീതിമാൻ ആണെന്നും തന്റെ സ്നേഹം നീതിയെ വിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. സ്വന്തകുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ അനീതിയെ ശാസിക്കുന്നതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹരാഹിത്യമല്ലാത്തതുപോലെ ദൈവം പാപത്തെ എതിർക്കുന്നതു” സ്നേഹത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ കൂടുതൽകൊണ്ടത്രേ.”

"Condemnation is not the negation of love but the negation of the negation of love. It is an act of love without which non-being would triumph over being ... ...

... ...

... . Judgment is an act of love which Surrenders that which resists love to self destruction" Paul Tillich,

ഈ ഉദ്ധരണിയുടെ ആശയം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹത്തേയല്ല പിന്നെയോ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തെ അവഗണിക്കുന്ന സ്നേഹമില്ലായ്മയെയാണ് ദൈവസ്നേഹം വിധിക്കുന്നത്. സ്നേഹമില്ലായ്മയെ വിധിക്കാതെയിരുന്നാൽ ആ സ്നേഹമില്ലായ്മ ഒടുവിൽ സ്നേഹത്തെ കീഴടക്കും.

തന്മൂലം ദൈവസ്നേഹത്തോടു മറുതലിക്കുന്നവരെ സ്വയനാശത്തിനനുവദിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിനത്രേ ന്യായവിധി എന്നു പറയുന്നത്.

സ്വാതന്ത്ര്യസമേതനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ സ്വ സ്വാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ച് ദൈവത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്ന അതികഠോരമായ നീചപ്രവർത്തനത്തിനു ദൈവം നൽകുന്ന മറുപടിയത്രെ ന്യായവിധി എന്നുള്ളത്. ദൈവികമായ രക്ഷയുടെ അഗാധംതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രസ്തുത രക്ഷയെ അവഗണിക്കുന്നവർക്കു ലഭ്യമാകുന്ന ശിക്ഷകൂടി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതത്രേ. അതുപോലെതന്നെ "ഇത്രവലിയ രക്ഷയെ നാം അഗണ്യമായി വാചാരിച്ചാൽ എങ്ങനെ തെറ്റിയൊഴിയുമെ”ന്നു എബ്രായ ലേഖനകർത്താവു ചോദിക്കുന്നതുതന്നെ ഇത്ര വലിയ ശിക്ഷയിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയെ അഗണ്യമായി വിചാരിക്കുന്നവർക്കു നീക്കുപോക്കില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കണം. പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടും തന്റെ കണ്ഠത്തെ കഠിനമാക്കുന്നവൻ നീക്കുപോക്കില്ലാതെ നശിച്ചുപോകും (സദൃശ്യം 29. 1) മെന്നത്രേ ദൈവത്തിന്റെ വിധി.

ന്യായവിധിതന്നെ രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. ഒന്ന് ഇപ്പോൾതന്നെ ലോകത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ന്യായവിധിയും മറ്റേത് ദൈവത്തിന്റെ അന്തിമമായ ന്യായവിധിയും. ഒരു മോഷ്ടാവോ കൊലപാതകനോ അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ദുഷ്ഫലം ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ അൽപ്പമായെങ്കിലും അനുഭവിക്കാതിരിക്കുക അത്ര സാധാരണമല്ലല്ലോ. ഉല്പത്തി. 4. 7 നോക്കുക. എന്നാൽ ന്യായവിധി മുഴുവനും ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ തീരുന്നില്ല. ' "ഒരിക്കൽ മരിക്കയും പിന്നെ ന്യായവിധിയും മനുഷ്യർക്കു നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു” (എബ്രായർ 9.27)

മരണാനന്തരം നാം എല്ലാവരും ദൈവത്തിന്റെ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നിൽക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന സംഗതി പുതിയ നിയമത്തിൽ പലയിടത്തും വിശിഷ്യ വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 25—ാം അദ്ധ്യായത്തിലും നാം കാണുന്നു. എല്ലാവരുടെയും ദൈവമായ ന്യായാധിപതി എന്നാണ് എബ്രായർ 12. 23-ൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. പാപംചെയ്യുന്ന ഓരോരുത്തരോടും വി. പൗലൂസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്ന കഠിന വാക്കു ശ്രദ്ധിപ്പിൻ. "എന്നാൽ നിന്റെ കാഠിന്യത്താലും അനുതാപമില്ലാത്ത ഹൃദയത്താലും നീ ദൈവത്തിന്റെ നീതി

യിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഗുരുവിന്റെ പാദപീഠത്തിൽ ഇരുന്നു പഠിത്തം ആരംഭിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത തനിക്കുണ്ടായി. അതോടെ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിയും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു.

"കർത്താവേ, ഞാൻ പാപിയായ മനുഷ്യൻ ആകകൊണ്ട് എന്നെ വിട്ടുപോകേണമേ” എന്നുള്ള അപേക്ഷ ശീമോന്റെ മാനസാന്തരത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം കണ്ടു എന്നുള്ളതിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യമാണ് അത്. ശീമോന്റെ അശുദ്ധിയും യേശുവിന്റെ വിശുദ്ധിയും തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ അനുഭവമാണത്. ഇതു നമുക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം നാം എത്ര കൂടുതലായി കാണുന്നുവോ അത്ര കൂടുതലായി നമ്മുടെ പാപത്തേക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും അതുമൂലമുള്ള വിനയവും നമുക്കുണ്ടാകും. സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ കൂടെയും ജയാപജയങ്ങളിൽ കൂടെയും നമ്മുടെയും നമുക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെയും ജീവിതങ്ങളെ ഒരു വിദഗ്ദ്ധശിൽപ്പിയായ ദൈവം വാർത്തെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അവസാനരൂപം എന്തായിരിക്കുമെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ നാം തന്റെ കൈകളിൽ നമ്മെ സമർപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതനുസരിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം അതിൽ പ്രത്യക്ഷമാകും, നിശ്ചയം.

യുള്ള വിധി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കോപദിവസത്തേയ്ക്കു് നിനക്കുതന്നെ കോപം ചരതിച്ചു വയ്ക്കുന്നു. അവൻ ഓരോരുത്തനു അവനവന്റെ പ്രവൃർത്തിക്കുതക്ക പകരം ചെയ്യും" (റോമർ 2, 5–6)

നാം എല്ലാവരും ദൈവത്തിന്റെ ന്യായാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ നില്ക്കുമ്പോൾ (റോമർ 14. 10) ദൈവം എന്തെല്ലാമാണു ന്യായം വിധിക്കുന്നതെന്നു തിരുവചനം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് അവൻ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ ന്യായം വിധിക്കും. "അവനവൻ ശരീരത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നതു നല്ലതായാലും തീയതായാലും അതിനു തക്കവണ്ണം പ്രാപിക്കേണ്ടതിനു നാമെല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിന്റെ ന്യായാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ വെളിപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. (2 കൊരി 5. 6)

ദൈവം നല്ലതും തീയതുമായ സകല പ്രവൃത്തിയും ന്യായവിസ്താരത്തിലേക്കു വരുത്തുമല്ലോ. (സഭാപ്രസംഗി 12. 14) മുഖപക്ഷം കൂടാതെ ഓരോരുത്തരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു തക്കവണ്ണം ന്യായം വിധിക്കുന്നവനെ നിങ്ങൾ പിതാവു് എന്നു വിളിക്കുന്നു എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രവാസകാലം ഭയത്തോടു കഴിപ്പിൻ. (1 പത്രോസ് 1. 17) രണ്ടാമതു് ദൈവം നമ്മുടെ വാക്കുകളെ ന്യായം വിസ്തരിക്കും. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ പറയുന്ന ഏതു നിസ്സാരവാക്കിനും ന്യായവിധിദിവസത്തിൽ കണക്കു ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. (മത്തായി 12. 36) സ്വന്തസഹോദരനെ മൂഢാ എന്നു വിളിക്കുന്നവൻ അഗ്നിനരകത്തിനു യോഗ്യനാകുമെന്നുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മൊഴി ഭയത്തോടും വിറയലോടും കൂടെയല്ലാതെ ശ്രവിക്കുവാൻ ആർക്കു കഴിയും. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ വാക്കു് ഉവ്വ് ഉവ്വ് എന്നും ഇല്ല ഇല്ല എന്നും ആയിരിക്കട്ടെ. ഇതിൽ അധികമായതു ദുഷ്ടനിൽനിന്നു വരുന്നു (മത്തായി 5. 37) മൂന്നാമതു് ദൈവം നമ്മുടെ രഹസ്യമായ വിചാരങ്ങളെപ്പോലും ന്യായം വിസ്തരിക്കും. "ദൈവം യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തിരം മനുഷ്യരുടെ രഹസ്യങ്ങളെ എന്റെ സുവിശേഷപ്രകാരം ന്യായം വിധിക്കുന്ന നാളിൽ തന്നെ എന്നു പൗലൂസ് ശ്ളീഹാ പറയുന്നതു് നമ്മുടെ രഹസ്യചിന്തകളെയെല്ലാം ബാധിക്കുന്ന ഒരു മുന്നറിയിപ്പത്രേ. "അവൻ ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വെളിച്ചത്താക്കി ഹൃദയങ്ങളുടെ ആലോചനകളെ വെളിപ്പെടുത്തും. (റോമർ 4. 5)

അതിനാൽ സങ്കീർത്തനക്കാരനോടുകൂടി താഴെക്കാണും വിധം നാം പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതത്രെ. "ദൈവമേ നീ എന്നെ ശോധനചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതും എഴുന്നേൽക്കുന്നതും നീ അറിയുന്നു...........ദൈവമേ എന്നെ ശോധന ചെയ്തു ഹൃദയത്തെ അറിയണമേ. എന്നെ പരീക്ഷിച്ചു എന്റെ നിനവുകളെ അറിയണമേ. വ്യസനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്നിൽ ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കി ശാശ്വതമാർഗ്ഗത്തിൽ എന്നെ നടത്തേണമേ. (സങ്കീ. 139)

ഒരു ന്യായാധിപനു ന്യായവിസ്താരത്തിന്നാധാരമായി ചില നിയമപ്പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യമാണല്ലോ. കടലാസ്സിലച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ ദൈവത്തിനാവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ സർവ്വജ്ഞനാണല്ലോ. എങ്കിലും സൂചനാരൂപേണ ത്രിവിധ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചു വി. വേദം പറയുന്നുണ്ടു്. (1) ജീവന്റെ പുസ്തകമത്രെ. "മരിച്ചവർ ആബാലവൃദ്ധം സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതും കണ്ടു. പുസ്തകങ്ങൾ തുറന്നു. ജീവന്റെ പുസ്തകം എന്ന മറ്റൊരു പുസ്തകവും തുറന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽ എഴുതിയിരുന്നതിനൊത്തവണ്ണം മരിച്ചവർക്കു് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കൊത്ത ന്യായവിധി ഉണ്ടായി ....ജീവപുസ്തകത്തിൽ പേരെഴുതിക്കാണാത്ത ഏവനേയും തീപൊയ്കയിൽ തള്ളിയിട്ടു. (വെളിപാടു് 20:12—15 വരെ നോക്കുക.)

ജയിക്കുന്നവൻ വെള്ളയുടുപ്പു് ധരിക്കും. അവന്റെ പേർ ഞാൻ ജീവപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും മായിച്ചുകളയാതെ എന്റെ പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലും അവന്റെ ദൂതന്മാരുടെ മുൻപിലും അവന്റെ പേർ ഏറ്റു പറയും. (വെളിപാടു് 3.5.)

(2) ഓർമ്മയുടെ പുസ്തകം. തന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കുതിരില്ലാത്ത ദൈവം നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന നശിക്കാത്ത ഗ്രന്ഥമത്രേ ഈ ഓർമ്മയുടെ പുസ്തകം. ആദ്യത്തെ പുസ്തകത്തിൽ പേരെഴുതപ്പെട്ടവർ ഭാഗ്യവാന്മാരായിരിക്കുന്നതു പോലെ തന്നെ ഈ സ്മരണപുസ്തകത്തിൽ സൽപ്രവൃത്തികൾ എഴുതിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ. യഹോവഭക്തന്മാർക്കും അവന്റെ നാമത്തെ സ്മരിക്കുന്നവർക്കുംവേണ്ടി അവന്റെ സന്നിധിയിൽ ഒരു സ്മരണ പുസ്തകം എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നു. മലാഖി 3. 16.

(3) പഴയനിയമത്തിലേയും പുതിയനിയമത്തിലേയും ദൈവപ്രമാണങ്ങൾ അനുസരിച്ചായിരിക്കും നമ്മുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനവും ദൈവം തൂക്കിനോക്കുന്നതു്. ന്യായപ്രമാണത്തിനു മുമ്പുള്ള ആളുകൾ അവരുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരിച്ചു ജീവിച്ചുവോ എന്നു ദൈവം പരിശോധിക്കുന്നതായിരിക്കും. മുൻപുദ്ധരിച്ച ഒരു വാക്യത്തിൽ കാണുംപ്രകാരം "ദൈവം യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തിരം മനുഷ്യരുടെ രഹസ്യങ്ങളെ എന്റെ സുവിശേഷപ്രകാരം ന്യായം വിധിക്കും" എന്ന വാക്യത്തിൽനിന്നു സുവിശേഷത്തിന്റെ നിത്യപ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. റോമർ 2: 12—16 നോക്കുക. "എന്റെ വചനം കൈക്കൊള്ളാതെ എന്നെ തള്ളിക്കളയുന്നവനെ ന്യായം വിധിക്കുന്നവനുണ്ടു്. ഞാൻ സംസാരിച്ച വചനം തന്നെ ഒടുക്കത്തെ നാളിൽ അവനെ ന്യായം വിധിക്കും. യോഹ 12. 48

ജീവനുള്ളവരെയും മരിച്ചവരെയും വിധിപ്പാൻ മശിഹാതമ്പുരാൻ വരുവാനിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു വലിയ ഹൃദയവേദനയോടുകൂടിയല്ലാതെ എഴുതാവുന്ന ഒരു വിഷയമല്ല. ഒരു സ്കൂൾ പരിശോധിക്കുവാൻ ഇൻസ്പെക്ടറോ ഡയറക്ടറോ വരുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ എത്ര ജാഗ്രതയോടുകൂടി തൽസ്ഥാപനഭാരവാഹികൾ അവരുടെ കൃത്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുമോ അതിലുമധികമായി ചുമതലാബോധത്തോടുകൂടി ക്രിസ്തീയജീവിതായോധനത്തിൽ ഉൽസുകരായിരിപ്പാൻ ഈ ഭാഗം വിശ്വസിച്ചേറ്റുപറയുന്ന എല്ലാവർക്കും കടപ്പാടുണ്ടു്. അവൻ വരുമ്പോൾ കുറ്റമറ്റവരായി നാം കാണപ്പെടുമോ എന്നു ഓരോരുത്തരും പ്രാർത്ഥനാപൂർവം ചിന്തിക്കേണ്ടതത്രേ. എന്തെന്നാൽ അവൻ കൈക്കൂലിവാങ്ങാത്ത നീതിയുള്ള ന്യായാധിപതിയത്രേ.

അവന്റെ കൈപ്പത്തികൾ ഇപ്പോഴെ ഇതാ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും വെള്ളഭിത്തിമേൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. "മേനെ മേനെ തെക്കേൽ ഉഫാർസിൻ" അതിന്റെ അർത്ഥമോ ദൈവം നമ്മെ തൂക്കിനോക്കുന്നു എന്നും നാം കുറവുള്ളവരായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതുമത്രേ. ബലവാന്മാരെ സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്നു മറിച്ചിടുകയും താഴ്മയുള്ളവരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സർവശക്തനായ ദൈവം നമ്മിൽ ആരെയെല്ലാം മറിച്ചു താഴെയിടുമെന്നുള്ളതു നാം കൂലങ്ക

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

നാലാംസുവിശേഷം

തിങ്കൾ. വി: യോഹ. 19. 28–30

വി: യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത, ശാരീരികമായ അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും അതിൽ ആത്മീകയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പ്രതിച്ഛായ കൂടിയുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്.

"എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു" എന്നുള്ളത് ശാരീരികമായ ദാഹത്തെത്തന്നെ കുറിക്കുന്നുവെങ്കിലും, തനിക്കു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടമായിരുന്ന 63–ാം സങ്കീർത്തനത്തിലെ ഒന്നാം വാക്യത്തിൽനിന്നായിരിക്കണം ഈ ഉദ്ധരണി. "വെള്ളമില്ലാതെ ഉണങ്ങി വരണ്ട ദേശത്തു് എന്റെ ആത്മാവു് നിനക്കായി ദാഹിക്കുന്നു". സങ്കീർത്തനം 69. 21–ം ഇവിടെ നിവൃത്തിയാകുന്നുണ്ടു്.

ഈസോപ്പുതണ്ടു് പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിന്റെ രക്തം വാതിൽപ്പടിയിന്മേൽ തളിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ്. കർത്താവേശു മിശിഹാതന്നെ കുഞ്ഞാടും വാതിലുമാണല്ലോ.

ചൊവ്വ: 19. 28–30 (തുടർച്ച)

"നിവൃത്തിയായി" എന്നുള്ളതു് ഒരു ജയഘോഷണമാണ്, താനേതൊരു കാര്യനിർവഹണത്തിനായി ലോകത്തിലേക്കെഴുന്നള്ളിയോ, ആ കാര്യം ഇതാ പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തേയും നിത്യതയേയും കരുപ്പിടിച്ച കർത്താവു് ഇപ്പോൾ രണ്ടിനേയും പൂർത്തിയാക്കിത്തികച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മറുതലിപ്പിന്റെ മാരകശക്തികൾ മനുഷ്യപുത്രന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണം മൂലം മരണത്തോളമുള്ള അനുസരണം മൂലം, ഇപ്പോഴിതാ പിൻവാങ്ങിപ്പോകുന്നു.

എന്താണിവിടെ നിവർത്തിയായതു്? രഹസ്യം! അപരിമേയ രഹസ്യം! ഈ അത്ഭുതത്തിന്റെ തീരങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ശക്തിയേയും വ്യാപ്തിയേയും കാണുവാൻ ശ്രമിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതിനെ സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനുഷ്യന്നിന്നും കഴിവില്ല! ദൈവത്തിന്റെ നിത്യപദ്ധതിയിലെ രക്ഷാനാഴികയാണതെന്നും, അതിൽ ഞാനും രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും മാത്രം എനിക്കറിയാം.

ബുധൻ: 19. 28–30 (തുടർച്ച)

വി: യോഹ; 10. 17–18

"തല ചായിച്ചു് ആത്മാവിനെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു" ഈ വാചകവും ഭയാർത്ഥാത്മകമാണ്.

തന്റെ സ്വന്ത ഹിതപ്രകാരം ദൈവത്തിന്നു് പ്രസാദമുള്ള ബലിയായി തന്നെത്തന്നെ അനുസരണമുള്ള പുത്രൻ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ബലിയുടെ അർത്ഥംതന്നെ, ദൈവദത്തമായ ജീവിതത്തിന്നു് നാം അനർഹന്മാരാകയാൽ അതു ദൈവത്തിന്നു് തിരികെ കൊടുക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അപ്രകാരം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്നു് മുഴുവൻ വേണ്ടി ഏകപുത്രൻ സ്വജീവിതത്തെ താത സവിധത്തിൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതാണ് ക്രൂശിൽ നാം കാണുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇവിടെയവസാനിക്കുന്നില്ല: താഴെ ആ നിത്യപെസഹായുടെ ഫലമായി രൂപീകൃതമായിരിക്കുന്ന ആ കുടുംബം. പരിശുദ്ധകന്യകമറിയാമും വി. യോഹന്നാനും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവാസസ്ഥാനമായ സഭയെ പ്രതിച്ഛായീകരിച്ചുകൊണ്ടു് നിൽക്കുന്നു എന്നു നാം അനുസ്മരിക്കണം. തല നമിച്ചു് തന്റെ ആത്മാവിനെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് സഭയ്ക്കാണെന്നും കൂടെ ഇവിടെ വ്യംഗ്യമായിട്ടെങ്കിലും ധ്വനിയുണ്ടു്.

വ്യാഴം. 19:31–37

യഹൂദന്യായപ്രമാണപ്രകാരം മരത്തിൽ തൂക്കിക്കൊല്ലപ്പെടുന്നവൻ രാത്രിമുഴുവൻ മരത്തിൽ കിടക്കരുതെന്നു് വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. (ആവർത്തനപുസ്തകം. 21: 22: 23) എന്നാൽ യഹൂദസമ്പ്രദായം കയറുകെട്ടിത്തൂക്കലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മരണം പെട്ടെന്നായിരിക്കും. കുരിശു് റോമൻ സമ്പ്രദായമാണ്. പലപ്പോഴും രണ്ടു ദിവസമൊക്കെ തൂങ്ങിക്കിടന്ന ശേഷമാണ് മരിക്കുന്നതു്. മരിച്ചതിനു ശേഷം ശരീരം കഴുകന്നാഹാരമാവുകയാണ് പതിവു്. യഹൂദന്യായപ്രമാണമനുസരിച്ചു് ശവശരീരങ്ങൾ രാത്രിമുഴുവൻ തൂങ്ങിക്കിടന്നാൽ രാജ്യം അശുദ്ധിയാകും. പ്രത്യേകിച്ചു് ഇതു് ശാബതിന്റെ ആരംഭവും പെസഹായുടെ ആരംഭവുമാണ്. അതുകൊണ്ടു് പെസഹായേയും ശാബതിനേയും അശുദ്ധമാക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള ശുഷ്കാന്തിയും നിഷ്കർഷയുമാണ് ദൈവപുത്രനെ വധിക്കുന്ന മതപ്രതിനികൾ കാണിച്ചതു്.

എന്നാൽപെസഹാക്കുഞ്ഞാടിന്റെഎല്ലുകൾഒന്നും ഒടിക്കരുതെന്നുള്ളതും ന്യായപ്രമാണത്തിലെ ഒരുനിർദ്ദേശമാണ് (സംഖ്യാ 9: 12; പുറപ്പാടു് 12: 46) അതനുസരിച്ചാണ് നിത്യപെസഹായുടെ കുഞ്ഞാടിന്റെയും അസ്ഥികൾ ഒടിക്കാതിരിക്കുവാൻ ദൈവപദ്ധതിയിൽ സംഗതിയായതു്.

വെള്ളി 19:81—37 (തുർടച്ച;) 7, 37—39

വിലാവിൽ കുത്തിയപ്പോൾ രക്തവും വെള്ളവും ഒഴുകിയതു് ഹൃദയഭേദനം (Rupture of the heart)മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഒരവസ്ഥയാണെന്നു് ഒരു നൂറു വർഷം മുമ്പ് ചില ഭിഷഗ്വരന്മാർ തെളിയിക്കയുണ്ടായി. വെള്ളം എന്നു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് Serumനെപ്പറ്റിയാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ക്രൂശിനേക്കാൾ കൂടുതലായി തന്റെ ഹൃദയോപരി വന്നു കയറിയ നമ്മുടെ പാപത്തിന്റെ ഭാരമാണ് തന്റെ മരണത്തിനു് കാരണമാക്കിയതെന്നു് വേണമെങ്കിൽ ചിന്തിക്കാം.

ഇവിടെയുള്ള ആന്തരാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി പിതാക്കന്മാർ തമ്മിൽ വളരെ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. കുർബാനയ്ക്കുള്ള വീഞ്ഞിൽ വെള്ളം കലർത്തുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്ത അർമ്മേനിയർ തന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നു് രക്തം മാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളു എന്നു് വിശ്വസിക്കുകയല്ലേ എന്നും തെയോഫിലാക്റ്റു് എന്ന പിതാവു് പറയുന്നു. ശുദ്ധീകരണവും പുതിയ ജീവനും, മാമോദീസായും പരിശുദ്ധ കുറബാനയുമാണ് അവിടെ കാണുന്നതു് എന്നാണ് മിക്ക പിതാക്കന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. തന്റെ ദിവ്യത്വത്തേയും മനുഷ്യത്വത്തേയുമാണ് കുറിച്ചതെന്നു് ചിലർ, ആദാമിന്റെ ഒരു വശത്തു നിന്നു ഹവ്വാ ഉടലെടുത്തിട്ടു് അവർ രണ്ടുപേരും ഒന്നായി ചേരുന്നതുപോലെ, കർത്താവിന്റെ ഒരു വശത്തു നിന്നും സഭ ഉടലെടുത്തിട്ടു് അവർ രണ്ടുപേരും

ഷമായി ആത്മപരിശോധന നടത്തേണ്ടതത്രേ. "ന്യായവിധി എന്നതോ വെളിച്ചം ലോകത്തിൽ വന്നിട്ടും മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തി ദോഷമുള്ളതാകയാൽ അവർ വെളിച്ചത്തേക്കാൾ ഇരുളിനെ സ്നേഹിച്ചതുതന്നെ." (യോഹ..3. 19) ദൈവമേ നീ ന്യായം വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ എന്നെയും കൂടി ഓർത്തുകൊള്ളണമേ എന്നു കള്ളനോടുകൂടി നമുക്കും കെഞ്ചി അപേക്ഷിക്കാം.

(5-ാം പേജിൽനിന്നുതുടർച്ച)

മാർ തോമ്മാശ്ലീഹാ ആരെന്നും മററുമുള്ള വിവരങ്ങൾ അവിടെയുള്ളവരെ അറിയിക്കയും ഇവ രേഖപ്പെടുത്തി അവിടത്തെ വിദ്യാലയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. ഇതു സംബന്ധമായ ചില റിക്കാഡുകൾ അന്ത്യോഖ്യാ ബാവാമാരുടെ പ്രധാന ആസ്ഥാനസ്ഥലമായിരുന്ന മർദ്ദീനിൽ കർക്കമാഭയറായിലെ വൈദീക ഗ്രന്ഥശേഖരിപ്പിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മററു ശ്ലീഹന്മാർക്കു ഇന്ത്യൻസഭാസ്ഥാപന വിഷയത്തിൽ യാതൊരു വിധ അർഹതയോ ഓഹരിയോ ഇല്ലെന്നുള്ളതു് ഇതിൽനിന്നു സുവ്യക്തമത്രേ. ഇന്ത്യൻസഭ ഒരു സഹോദരി സഭ മാത്രമാകുന്നു.

ശ്ലീഹാ മലയാളത്തു മാർഗ്ഗമറിയിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ പല അത്ഭുതങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചതായി പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ വക സംഗതികളെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചാൽ ലേഖനം ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുന്നതാണു്. എങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ടവയെന്നുതോന്നുന്ന ചിലതു മാത്രം താഴെച്ചേർക്കുന്നു. ഏ. ഡി. 52-ൽ ശ്ലീഹാ മലബാർ തീരത്തു മാല്യാംകരെ കപ്പലിൽ വന്നിറങ്ങി; അനന്തരം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. പിന്നീടു പാണ്ടിരാജ്യങ്ങളിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. വീണ്ടും മലബാർതീരത്തു വന്നുവെന്നും ഏ. ഡി. 69—ൽ വീണ്ടും സഞ്ചാരപ്രസംഗാർത്ഥം പോയിയെന്നുമാണു രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. തെന്നിന്ത്യയിൽ അക്കാലത്തു ചേര, ചോഴ, പാണ്ഡ്യൻ എന്നിവരായിരുന്നു പ്രധാന രാജാക്കന്മാർ. ഹാവാൻ എന്നൊരു സിറിയൻ വർത്തകൻ അക്കാലത്തു ഈ രാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ചോഴരാജാവു് അതിമനോഹരവും മാഹാത്മ്യമേറിയതുമായ ഒരു കൊട്ടാരം സ്വപ്നം കണ്ടു് അതുപ്രകാരം ഒരു രാജധാനി തനിക്കും ഉണ്ടാക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. ഇതിലേക്കു അദ്ദേഹം അത്യുത്സാഹം ചെയ്തു. ഇതിലെല്ലാം അദ്ദേഹം പരാജയമടഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഹാവാനെ വിളിച്ചു സമർത്ഥനായ ഒരു ശില്പിയെ കൊണ്ടു വരണമെന്നു ആജ്ഞാപിച്ചു. അയാൾ പല നാടുകൾ ചുററി സഞ്ചരിച്ചെങ്കിലും തന്റെ ശ്രമവും ഫലപ്രദമായില്ല. തന്റെ അഗ്രഹം സാധിക്കാതെ അദ്ദേഹം വ്യാകുലചിത്തനായി മടങ്ങാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ സമയത്താണു മിശിഹാ തമ്പുരാൻ ഹാവാനു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. ഹാവാന്റെ സങ്കടകാരണം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ഒന്നാംതരം ശില്പിയാണെന്നുള്ള ശുപാർശയോടെ ശ്ലീഹായെ ഹാവാനു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ശ്ലീഹായേയും കൂട്ടി ഹാവാൻ രാജസന്നിധിയിലെത്തി. താൻ സ്വപ്നം കണ്ട കെട്ടിടത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ പറകയും അതിന്റെ ശരിയായ ഒരു പ്ലാൻ തയ്യാറാക്കി കൊടുപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ശ്ലീഹാ ആയതു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കയും ചെയ്തു. താൻ സ്വപ്നം കണ്ട കെട്ടിടത്തിന്റെ ശരിയായ മാതൃകയിൽ വരച്ചിരുന്ന പ്ലാൻ കണ്ടു രാജാവു അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. കെട്ടിടം പണിക്കു വേണ്ടതായ പണമെല്ലാം അദ്ദേഹം ശ്ലീഹായെ ഏല്പിക്കയും ചെയ്തു. കൈവശം ഏല്പിച്ച പണമെല്ലാം ശ്ലീഹാ അഗതികളെ പോററുന്നതിനു വിനിയോഗിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കെട്ടിടംപണി തീർത്തു കാണായ്കയാൽ രാജാവു അത്യന്തം കോപിച്ചു. ഹാവാനേയും ശ്ലീഹായേയും പിടിച്ചു് തുറുങ്കിലാക്കി. അല്പദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗാതുരനായിക്കിടന്നിരുന്ന യുവരാജാവിനു ദീനം വർദ്ധിച്ചു മൃതിയടഞ്ഞു. ശ്ലീഹാ അദ്ദേഹത്തെ പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ചു. രാജാവും കുടുംബവും അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. ഹാവാനേയും ശ്ലീഹായേയും തുറുങ്കിൽനിന്നു ഇറക്കിവിട്ടു. യുവരാജാവു നിദ്രിതനായപ്പോൾ ദർശിച്ചതുപോലെയുള്ള കെട്ടിടപ്രവേശത്തിനു മാർഗ്ഗം എന്തെന്നു ചോദിച്ചതിൽ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചു മാമ്മോദീസാ കൈക്കൊണ്ടാൽ മതിയെന്നുള്ള ശ്ലീഹായുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹവും കുടുംബവും ക്രിസ്തുമതാവലംബികളായി. ഒരു ക

ഒരു ജഡമായിത്തീരുന്നുവെന്നു് വി: അഗസ്റ്റീനോസ്.

ഏതായിരുന്നാലും തന്നിൽ നിന്നും തന്നോടു കൂടിയുമേ നമുക്കു് ശുദ്ധീകരണവും നവജീവനുമുള്ളു എന്നു് സ്പഷ്ടം.

ശനി 19:38—42

തന്റെ പരസ്യ ശിഷ്യന്മാരായ അപ്പോസ്തലന്മാർ തന്നെ വിട്ടു് പലായനം ചെയ്ത ആ നാഴികയിൽ രഹസ്യ വിശ്വാസികൾ തന്റെ സഹായത്തിനു് വരുന്നു. "ഞാനോ ഭൂമിയിൽ നിന്നു് ഉയർത്തപ്പെട്ടാൽ എല്ലാവരേയും എങ്കലേയ്ക്കു ആകർഷിക്കും" (12—32).

സന്നിദ്രീം സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്ന രണ്ടു പേരും. 71 അംഗങ്ങളിൽ നീക്കോദീമോസും യൗസേഫും മാത്രമായിരുന്നിരിക്കണം കർത്താവായ യേശുമിശിഹായെ തൂക്കികൊല്ലുന്നതിനെതിരായി വോട്ടു ചെയ്തവർ. രണ്ടു പേരും ഇസ്രായേൽ സഭയിലെ പ്രധാനികളും ധനികന്മാരുമായിരുന്നിരിക്കണം. നമ്മുടെ സഭകളിലും പ്രധാനികൾ മററു 69 പേരെപ്പോലെയാകാതിരുന്നെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായ സഭ ഇന്നും കരിശിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതായി വരുമായിരുന്നോ?

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 M.Reg. 85

THE CHURCH WEEKLY

യുവജനപംക്തി

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സംഭാഷണങ്ങളും ചിത്രവും.

മററു സുവിശേഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കർത്താവിന്റെ വചനങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഈ സുവിശേഷത്തിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. കർത്താവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് വി. യോഹന്നാൻ പ്രധാനമായി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഉപമകൾ വളരെ അപൂർവമായേ ഇതിൽ കാണുന്നുള്ളു. 15—ാമദ്ധ്യായത്തിൽ മുന്തിരിവള്ളിയുടേയും കൊമ്പുകളുടേയും 10—ാമദ്ധ്യായത്തിൽ നല്ല ഇടയന്റേയും ഉപമകളൊഴിച്ചാൽ വേറെ ഉപമകളൊന്നുംതന്നെ ഈ സുവിശേഷത്തിലില്ലെന്നു പറയാം. അവതന്നെ ഉപമകളെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ രൂപകങ്ങളെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരിയായിട്ടുള്ളതു്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും സുവിശേഷകനു അവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുവാൻ വലിയ പ്രയാസമാണ്. യോഹ. 3.27 വായിച്ചാൽ അവ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളാണോയെന്നു തോന്നും. വി. യോഹന്നാൻതന്നെ ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുകയാണോ അഥവാ കർത്താവിന്റെ വചനങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുകയാണോ എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനാണ് പ്രയാസം. യേശുക്രിസ്തു ആരാമ്യ ഭാഷയിലും യവനായ ഭാഷയിലും സംസാരിച്ചിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. ആരാമ്യ ഭാഷയിൽ കർത്താവു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ യവനായ ഭാഷയിലേയ്ക്കു സുവിശേഷകൻ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആശയത്തിനു വലിയ മാററം വരുവാൻ കാര്യമില്ലല്ലോ. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം വെറുമൊരു വിവരണമല്ലാതെ കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ഒരു വ്യാഖ്യാനമാകയാൽ സുവിശേഷകന്റെ ആശയങ്ങൾ കർത്താവു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളുമായി കൂടികുഴഞ്ഞാണ് ഈ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിനോ മൂല്യത്തിനോ തന്മൂലം എന്തെങ്കിലും കുറവു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. ചില പ്രത്യേക സംഭവങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കുന്നതിലല്ലായിരുന്നു വി. യോഹന്നാനുള്ള താല്പര്യം. കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ആകമാനമുള്ള ഒരു ചിത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നതു്. സാധാരണക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രസംഗരൂപത്തിൽ പറയുന്നതു് സഹായകമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു ആ മാർഗ്ഗം വി. യോഹന്നാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. (തുടരും)

ല്യാണസദ്യ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ശ്ലീഹായെ ഒരു ഭൃത്യൻ അടിക്കുകയും അവൻ വെള്ളത്തിനു പോയപ്പോൾ ഒരു വ്യാഘ്രം വന്നു അടിച്ച കൈ കടിച്ചുപറിച്ചെടുക്കയും ശ്ലീഹാ ഇതു കേട്ടു ദുഃഖിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കയും കടുവാ കൊണ്ടുപോയ കൈ ഒരു പട്ടി കല്യാണപന്തലിലേക്കു കടിച്ചെടുത്തു കൊണ്ടു വരികയും ശ്ലീഹാ അതെടുത്തു സ്വസ്ഥാനത്തുവെച്ചു അവനെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ചർച്ച്‌വീക്കിലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ. ണ. സ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6—0—0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3—0—0
ഒററപ്രതി	0—2—0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	0—8—0

Printed and Published by N. M. Abrham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam.